

Obsah

Úvodní slovo

První žena ve Formuli 1

Rozhovor s bývalým velvyslancem

Jak se slaví svoboda?

Rozhovor s maturantkou

Comic-Con

Expo Japan 2025

Čtyřleté studium – H. Krblichová

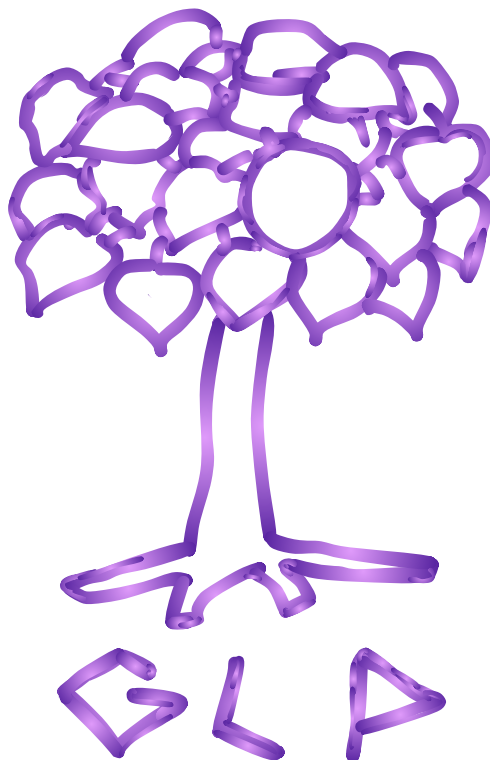
Rozhovor se Sárrou Jakoubkovou

Úvodní slovo

Milí čtenáři,
zdravím vás po delší odmlce. Mrzí mě, že žádné číslo tak dlouho nevyšlo, nastaly lehčí komplikace, nicméně konečně jsme zpět. Nové číslo nám zabralo hodně času, a proto doufáme že si v něm každý z vás najde něco, co vás bude bavit.

Nová Šéfredaktorka
Amelie Duspívová

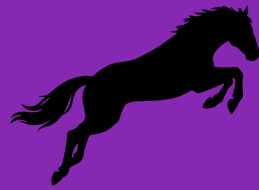
Maria Teresa de Filippis

První žena ve Formuli 1

Formule 1 je jedním z nejznámějších a nejsledovanějších sportů dnešní doby. Zároveň je však sportem, ve kterém je ženská účast velmi vzácná. Přesto se v roce 1958 navzdory všem společenským konvencím Maria Teresa de Filippis do tohoto světa probojovala a zapsala se do historie jako vůbec první žena ve Formuli 1. Letos si připomínáme deset let od jejího úmrtí, pojďme si tedy zavzpomínat na její život a připomenout si její inspirativní příběh.

Maria Teresa de Filippis se narodila 11. listopadu 1926 v Mariglianu, malém městě poblíž Neapole. Vyrůstala jako nejmladší z pěti dětí italského hraběte **Serina Francesca de Filippise** a španělské šlechtičny **Narcisy Balaguer Roca de Togores y Ruco y Perpignan**. Její otec vlastnil neapolský palác ze 16. století, Palazzo Marigliano, kde všechny děti vyrůstaly. Už od dětství se Maria zajímala o sport – vynikala především v jízdě na koni a v tenisu.

Po konci 2. světové války začala de Filippis poprvé projevovat zájem o motoristický sport a zatoužila po závodění. Její rodina k tomu měla určité výhrady, zejména její bratři. Ti byli přesvědčeni, že nikdy nebude schopná jezdit tak rychle jako její mužští soupeři. Podle dochovaných informací se s Marií dokonce vsadili, přičemž oba bratři pevně věřili ve své vítězství.

Maria zahájila svou závodnickou kariéru v roce 1948, kdy se zúčastnila svého debutového závodu na trati dlouhé deset kilometrů mezi **Salernem** a **Cava de' Tirreni**, kde překvapivě zvítězila. Po tomto úspěchu se začala pravidelně objevovat na dalších závodech a postupně si budovala jméno mezi profesionálními jezdci.

Klíčovým se pro ni stal rok 1956, kdy **obsadila druhé místo** v závodě sportovních vozů konaném jako doprovodný závod **Velké ceny Neapole**, a to s vozem Maserati 200S.

Svůj debut ve Formuli 1 si odbyla při **Velké ceně Monaka**, kde se však nedokázala kvalifikovat. V průběhu sezóny 1958 se zúčastnila několika podniků mistrovství světa a usedla za volant legendárního vozu **Maserati 250F**. Největšího úspěchu dosáhla při **Velké ceně Belgie**, kde se dokázala kvalifikovat do závodu a dojet do cíle na desátém místě. Přestože tehdy bodovalo pouze prvních pět jezdců, šlo o velmi významný výsledek, zejména s ohledem na technické i finanční podmínky, ve kterých závodila.

Její působení ve Formuli 1 však bylo velmi obtížné. Často jezdila s technicky slabšími vozy a bez dostatečné podpory týmu. Navíc se setkávala s otevřenou diskriminací, při **Velké ceně Francie** jí například nebyl umožněn start pouze proto, že byla žena. Ředitel závodu měl tehdy prohlásit, že „jediná helma, kterou by žena měla nosit, je ta u kadeřníka“.

V následujícím roce 1959 se ještě pokusila kvalifikovat do **Velké ceny Monaka** s týmem **Behra-Porsche**, ale neúspěšně. Krátce poté, co při závodě tragicky zahynul její týmový kolega a blízký přítel Jean Behra, se Maria Teresa de Filippis rozhodla svou závodnickou kariéru ukončit.

V roce 1960 se de Filippis provdala za chemika **Theodora Huschkeho** a krátce nato založili rodinu. Několik let se zcela stranila dění v motoristickém sportu. Teprve v roce 1997 vstoupila do **Mezinárodního klubu bývalých jezdců Grand Prix Formule 1**, ve kterém byla stejný rok zvolena viceprezidentkou. V roce 2004 se také podílela na založení klubu **Maserati**, jehož se stala předsedkyní.

Maria Teresa de Filippis zemřela 8. ledna 2016 ve věku 89 let. **Do historie se nezapsala počtem vítězství, ale svou odvahou a průkopnickou rolí.** Svět si ji bude navždy pamatovat jako jednu z nejvýznamnějších osob Formule 1.

Lenka Šuchmannová, 3.E

Entrevista

con el ex embajador en Costa Rica

Milan Jakobec

Entrevista al Mgr. Milan Jakobec quien fuera embajador en Costa Rica y diplomático en Inglaterra y Cuba. También ha sido director de la Academia Diplomática Checa. Y por si fuera poco no ha dejado de lado sus intereses personales como la música o escribir.

¿Qué le inspira más en su vida diaria para escribir o crear música?

Música: Alguna vez mi inspiración viene después de visitar un lugar. Por ejemplo el templo maya de Copán en Honduras y su escalera de inscripciones. Otra inspiración es solo soñar con mi guitarra en las manos sobre el país que voy a visitar.

Libros: Necesito tener tiempo libre, unos cuatro meses para tener nuevas experiencias.

¿Qué país le ha dado las mejores ideas para sus obras?

Inglaterra, Costa Rica y Cuba, donde yo serví más tiempo, me dieron el material para mis libros. Costa Rica la inspiración para las canciones.

¿Cómo influye su vida personal en sus libros o canciones?

Libros: Mis libros están escritos en el género de una novela testimonial, no es ninguna ficción. Mi vida personal es lo más importante. Especialmente mi último libro es una confesión personal.

Música: Quiero expresar mi estado de ánimo. Puede ser admiración, amor o tristeza.

¿Qué hace normalmente cuando viaja para encontrar inspiración?

Cuando estoy viajando no estoy buscando una inspiración sino experiencias. La inspiración la busco cuando quiero escribir y no sé sobre qué tema.

¿Qué lugar del mundo le ha marcado más como persona?

Los monumentos misteriosos como **Stonehenge, Tihuanaco, Teotihuacán,** piramides Mayas, **Machu Picchu.**

¿Qué hábito personal le ayuda a ser creativo?

Mi amor a la literatura y la música, también mi inclinación para expresarme de forma artística.

¿Qué tipo de música escucha cuando viaja?

Trato de escuchar la música de los lugares donde estoy viajando, especialmente de los cantautores de estos países. Por ejemplo Buena Fé y Carlos Varela en Cuba, Ricardo Arjona en Guatemala, Malpaís y Escats en Costa Rica, Julieta Venegas y Maná en México.

¿Cómo organiza su tiempo entre viajar, escribir y vivir su vida diaria?

Viajar fue mi profesión como un diplomático fuera de mi país. No tengo ningún cronograma de mis actividades como Hemmingway u otros (por las mañanas escribir, por las tardes vivir). Estoy practicando la guitarra un poquito cada día pero solo como una forma de meditación, los momentos de composición son raros. Cuando me siento inspirado para escribir un libro estoy escribiendo día y noche hasta que el libro está listo.

¿En qué proyecto personal o creativo está trabajando ahora?

Estoy preparando mi presentación "Los viajes de los checos célebres en Italia" Voy a presentar este tema en nuestra Embajada en Roma el próximo año. Estoy practicando mis canciones en español para la presentación de mi libro sobre Costa Rica en la librería Pohořelec, en Praga, este 26 de noviembre a las 17:00h.

¿Qué experiencia de su vida le ha cambiado más como artista y como persona?

Cuando murió mi hermana y mis padres, me di cuenta que la vida es corta.

Nathaly Knoppová, 4.E

Rozhovor

s bývalým velvyslancem v Kostarice Milanem Jakobcem

Přinášíme Vám rozhovor s Mgr. Milanem Jakobcem, bývalým velvyslancem v Kostarice a diplomatem v Anglii a na Kubě. Působil také jako ředitel České diplomatické akademie. A jako by to nestačilo, nezanedbával ani své osobní zájmy, jako je psaní a hudba.

Co vás ve vašem každodenním životě nejvíce inspiruje k psaní nebo tvorbě hudby?

Hudba: Někdy mou inspiraci čerpám z návštěvy nějakého místa. Například mayský chrám Copán v Hondurasu a jeho schodiště s nápisy. Další inspirací je prostě snění s kytarou v ruce o zemi, kterou se jednoho dne chystám navštívit.

Knihy: Potřebuji mít trochu volného času, asi čtyři měsíce, abych mohl získat nové zkušenosti.

Co obvykle děláte, když cestujete, abyste našel inspiraci?

Když cestuji, nehledám inspiraci, ale zážitky. Hledám inspiraci, když chci psát a nevím o čem.

Která země vám dala nejlepší nápady pro vaši tvorbu?

Anglie, Kostarika a Kuba, kde jsem působil nejdéle, mi daly materiál pro mé knihy. Kostarika mi poskytla inspiraci pro mé písně.

Které místo na světě vás jako člověka nejvíce poznamenalo?

Tajemné památky jako **Stonehenge, Tiahuanaco, Teotihuacan,** mayské pyramidy, **Machu Picchu.**

Jak váš osobní život ovlivňuje vaše knihy nebo písně?

Knihy: Mé knihy jsou psány v žánru románu-svědectví; není to fikce. Nejdůležitější je můj osobní život. Zvláště moje nejnovější kniha, která je osobní zповědí.

Hudba: Chci vyjádřit svou náladu. Může to být obdiv, láska nebo smutek.

Jaký osobní zvyk vám pomáhá být kreativní?

Moje láska k literatuře a hudbě, stejně jako můj sklon k uměleckému vyjadřování.

Jaký druh hudby posloucháte, když cestujete?

Snažím se poslouchat hudbu míst, kam cestuji, zejména písničkářů z těchto zemí. Například Buena Fe a Carlos Varela na Kubě, Ricardo Arjona v Guatemale, Malpaís a Escats v Kostarice, Julieta Venegas a Maná v Mexiku.

Jak si organizujete čas mezi cestováním, psáním a každodenním životem?

Cestování bylo mou profesí jako diplomata v zahraničí. Nemám rozvrh svých aktivit jako Hemingway nebo jiní (psám ráno, žiju odpoledne). Každý den trochu cvičím na kytaru, ale jen jako formu meditace; chvíle komponování jsou vzácné. Když cítím inspiraci k napsání knihy, píšu ve dne v noci, dokud kniha není hotová.

Na jakém osobním nebo kreativním projektu nyní pracujete?

Připravuji svou prezentaci s názvem „Cesty slavných Čechů po Itálii“. Představím ji příští rok na našem velvyslanectví v Římě. Cvičím si písně ve španělštině na prezentaci své knihy o Kostarice v knihkupectví Pohořelec v Praze, která se uskuteční 26. listopadu v 17:00.

Jaká životní zkušenost vás nejvíce změnila jako umělce i jako člověka?

Když mi zemřela sestra a rodiče, uvědomil jsem si, že život je krátký.

Nathaly Knoppová, 4.E

JAK SE SLAVÍ SVOBODA?

DÍKY, ŽE MŮŽEM

Určitě si všichni vzpomínáte na Samet u nás na gymnáziu. Koncem listopadu jsme si i my společně připomněli hodnotu svobody a cestu našeho národa k ní. Právě akce Samet na školách je organizována spolkem **DÍKY, ŽE MŮŽEM**, který se věnuje tématu demokracie primárně ve vzdělávání, ale pořádá i takzvané F-talky, kde se mohou mladí lidé společně pobavit o aktuálních tématech.

Jedním z jejich projektů je také **Akademie**, při níž se o víkendech setkávají mladí lidé a pracují na společných tématech, jako jsou média nebo občanská angažovanost. Cílem je propojit mladé aktivní lidi se zájmem o tvorbu zdravé a silné společnosti a nabídnout jim prostor pro vlastní projekty.

Všechno začalo připomenutím sametové revoluce na Národní třídě. Už od roku 2014 si znovu připomínáme, co všechno nám přinesla a proč stojí za to ji chránit. **Korzo Národní**, jak se oslavy jmenují, je každým rokem větší a láká stále více návštěvníků. Program byl letos i proto opět o něco bohatší než v předchozích letech a já jsem letos využila možnosti podílet se na průběhu akce jako dobrovolnice. Představím vám alespoň kousek toho, co se dá během 17. listopadu na Národní navštívit a zažít, a snad vás i nalákám k návštěvě některého z následujících ročníků.

Celý den se v divadlech a klubech poblíž Národní konaly rozhovory a podcasty. Bylo možné poslechnout si novináře, umělce, spisovatele i influencery. Debatovalo se většinou o aktuálních tématech, jako je bezpečnostní situace, válečné konflikty na Ukrajině a Blízkém východě, kroky a postoje americké vlády, ale i ekonomie nebo duchovní hodnoty občanů.

Na náměstí **Václava Havla** jsme si mohli poslechnout úryvky z mnoha knih zabývajících se současnou politikou, uměním, ale i básnickými nebo filozofickými díly a na své si přišly i děti. Právě pro ně byl po celý den připraven program hned na několika místech Národní. V budově **Fakulty sociálních věd UK** si zábavnou formou prošly cestu České republiky během devadesátých let až po vstup do EU.

Později se pak mohly připojit k netradiční hodině dějepisu, kterou si pro ně ve formě hry připravili kluci a holky z **Gymnázia Přírodní škola**. Mimo to byl připraven výtvarný workshop a po celý den si děti mohly vyzkoušet skautské aktivity nebo si společně večer zazpívat u improvizovaného táboráku v malém skautském táboře na Národní.

Venku i v budovách byl program obohacen o řadu výstav a instalací, povětšinou věnovaných osobnostem a aspektům života před rokem 1989. Audiovizuální výstavy nabídly vhled do fungování tehdejší Veřejné bezpečnosti a jejího zásahu při listopadových protestech v roce 1989, dále do fungování církve na pozadí minulého režimu, zážitku z Tuzexu i instalace věnované ženám v Česku, Polsku a Slovensku a především jejich účasti v protikomunistickém odboji.

Další program byl umístěn ve vzdělávacích tramvajích č. 11 a 17. Mluvílo se například o poválečném antisemitismu v Československu, designu v době nesvobody i osudu Československé obce sokolské po únoru 1948.

Jako každý rok provázela celý den hudební vystoupení. Zazněly tradiční ukrajinské písně v podání hudebního tria **Ignis**, energická hudba New Orleans ze smyčců, trubek a klarinetů **orchestru VŠCHT** nebo písně kytarového dua **Kruh 19**. Na nedalekém Staroměstském náměstí se večer rozezněl koncert spolku **Milion chviliek pro demokracii**.

Program je ale ještě mnohem bohatší a každý si v něm najde to své. I když nelze stihnout všechno, je možné udělat si z návštěvy příjemnou procházku nejen po Národní, ale i centrem Prahy, obohacenou o hudbu, kulturu a atmosféru pospolitosti. Zakončit ji můžete třeba na after party nebo v jedné z mnoha kaváren.

Helena Boubínová, 3.E

ROZHOVOR S KAČKOU P. MATURANTKOU TŘÍDY 6.E

Kačka Petrásková se spolu se svými spolužáky za ta léta prokousávala španělštinou a o tom, jak se s tím vypořádávala, se dozvíme v tomto rozhovoru. Také si představíme její sny a plány do budoucna.

„Potkaly jsme se na semináři Výpočetní technika. Tak mi řekni, proč sis tento seminář vybrala.“

„Měla jsem k tomu dva důvody. První je takovej horší – nechtěla jsem mít další španělskou literaturu, už jí mám prostě moc. A ten druhý důvod je, že jsem si chtěla vzít druhou biologii, jenomže si nemůžeš vzít druhý seminář z toho, z čeho ten seminář už máš. Takže jsem si řekla, co se mi do života může hodit nejvíc, a to je výpočetní technika, protože budoucnost jsou prostě počítače a moderní technika.“

„Souhlasím s tebou. Ale kvůli lidem jako jsi ty je mi líto, že si nemůžou vzít dvě biologie, protože ty bys to užila.“

„To sice jo, ale i výpočetní technika má svoje výhody. Jak už víš, vytvořila jsem si tam logo pro svojí veterinární kliniku.“

„Ano, to logo se ti fakt povedlo.“

„Jak se ti studuje na našem gymplu? A šla bys na něj znova, kdyby ses vrátila o šest let zpět?“

„To je hrozně těžká otázka, protože mám s naším gymplem takovej love-hate relationship. Na jednu stranu jsem strašně ráda, že jsem se sem dostala, že jsem nemusela pokračovat na základce, že mám šanci se učit španělsky a že mám španělský učitele, protože jsou to ti nejlepší učitelé, které jsem kdy potkala. Ale na druhou stranu je tu několik věcí, které mi vadí. Například že my musíme maturovat ze španělský literatury a nemůžeme maturovat z biologie, nebo taková maličkost, že tento rok smíme ráno do školy až v 7:40. Takže jsem ráda, že jsem tady, ale zároveň kdybych věděla, že jsou tady ty věci, který mi fakt vadí, snažila bych se víc dostat i na další střední školu. Ale upřímně nevím, jestli bych sem šla znova. Na jednu stranu fakt jo, ale na druhou fakt ne, takže na to úplně nedokážu odpovědět.“

„Moji další otázku jsi už tak trochu zodpověděla, ale stejně se zeptám. Jak těžká je španělská bilingva a jaké máš třeba problémy, anebo jaké si myslíš, že to má výhody?“

„Výhody jsou určitě v těch učitelích, protože jsou naprosto skvělí a mají s tebou osobní vztah. Taky se starají hlavně o to, abys to zvládla ty. Ne jenom abys dostala dobrou známku, ale abys tomu taky rozuměla. A ohledně tvé první otázky – já nevím, protože jsem nikdy neměla jinou výuku. Ale nejspíš zaleží na tom, jak moc se učíš. Když se fakt učíš a chceš to mít, tak to není tak těžký. Jenom když na to kašeš, tak je to těžký.“

„Třeba já to mám v hlavě nastavený, že vy to máte o dost těžší.“

„No, ono zaleží jak v čem. Ale první rok byl rozhodně nejnáročnější. Musíš se do toho dostat, ale jakmile přejdeš první tři měsíce, tak už začneš přemýšlet ve španělštině a není to nic strašného. Jako když se v biologii učíš replikaci. Jak to slyšíš, tak se to naučíš, a stejné to je se španělským učivem. Asi si nemyslím, že je to o tolik těžší, protože pak už to bereš tak, jak to je.“

„Chceš svoji znalost španělštiny dál rozvíjet?“

„Určitě se chci dál učit, nebo alespoň procvičovat, protože vím, že budu v oboru, kde na to není moc času. V medicíně se spíš upřednostňuje angličtina, ale rozhodně se chci učit dál, protože budu chtít cestovat do Španělska. Sice mě Španělsko nezajímá tak moc jako Anglie, ale španělštinu pozapomínat nechci. Pomáhá mi totiž s latinou a v tom je to taky dobrý.“

„A jak si představuješ svoji budoucnost? Kam směřuješ?“

„Mám jí takovou hodně ambiciózní. Doufám, že se dostanu na mojí vysněnou vysokou školu, na veterinu, a že budu moct zachraňovat zvířátka.“

„To je tak milý! Moc tě v tom podporuju a věřím, že to zvládneš. Vždyť kdo jiný než ty by se tam měl dostat. A proč tě zrovna láká tohle povolání? Proč sis ho vysnila?“

„Já mám rozhodně hlubší vztah se zvířaty než s lidmi, víc jim rozumím a mám je blíž k srdci. Jsem si jistá tímto povoláním, protože mým snem vždycky bylo zachraňovat zvířata z horších podmínek. Taková záchraná stanice, ne sice divokých zvířat, ale zvířat, která se nemají dobře, nebo která utekla. Určitě chci mít na denním pořádku být v blízkosti zvířat a nějak jim pomáhat, takže ta veterinu je jasnou volbou a tou nejlepší.“

„Ty máš moc ráda zvířátka, jak už jsi řekla. Ale máš nějaké oblíbené?“

„To je pro mě nemožná otázka, protože když se mě zeptáš na moje oblíbený zvíře, tak já začnu vyjmenovávat. Jenomže si nejdřív vzpomenu na pár, a pak si uvědomím, že jich je mnohem víc. Taky si myslím, že všechny zvířata jsou v něčem obdivuhodný a v něčem jsou skvělí – ať už jsou v nějakém ohledu pokročilejší, anebo jsou to primitivní živočichové, kteří vydrží tisíce a tisíce let.“

„Co tě inspiruje a co ti dodává sílu jít dál?“

„Ten tahoun, který mi napomáhá k tomu, abych to všechno zvládla a vydržela, jsou moje zvířátka. Protože vždycky, když se na ně podívám a vidím, že jim něco je, tak si přeju, abych věděla, co se děje. Abych měla dostatečné znalosti a mohla jim pomoci. To je to, co mě nutí pokračovat. Samotná zvířata mě nejvíc podporují.“

„A teď trochu negativní otázka. Součástí toho povolání je i povinnost zvířata v určitých situacích usmrtit. Jak to vnímáš?“

„Já to vnímám jako něco úžasnýho a jsem hrozně ráda, že tuhle možnost zvířata mají, a přála bych si, aby ji měli i lidi. Některý smrti jsou totiž opravdu smutný, například moji psi by při umírání fakt hodně trpěli, kdyby nebyla eutanázie, takže já jsem za ní strašně ráda a myslím si, že to rozhodně není to nejhorší na tom povolání. Existují mnohem horší věci než uspat zvířátko. Co já věřím, že je nejděsnější součástí povolání, je situace, když uvidím zvíře ve špatných podmínkách a když jeho majitel nehodlá nic měnit a nenechá si říct. Nejhorší je, když veterinář ví, že to zvíře trpí, ale nemůže mu pomoci.“

„Moc ráda bych pokračovala v povídání o zvířátkách a veterině, ale mám tu nachystané ještě dvě otázky ohledně školy. Bude se ti po tomhle místě, spolužácích a učitelích stýskat? Chtěla bys někoho jmenovat?“

„Jo, určitě. Rozhodně bych chtěla jmenovat naši paní učitelku třídní, Mgr. Lucii Dominikovou, za to, že to s námi celou tu dobu vydržela. A pak spíš celkově děkuji většině svých učitelů, protože sice se našli i takoví, kteří mi dvakrát nesedli, ale většina jich byla úplně skvělá. Potom bych chtěla jmenovat Marcose, který mi hrozně pomáhá s přípravou a je prostě super učitel, taky Daniela, který se snaží, abychom byli prostě dobrý a abychom učivu rozuměli. A též ještě učitelce, která už na gymplu sice neučí, ale pro mě to nebyla jenom učitelka ale i kamarádka, se kterou jsem si vždycky povídala. Právě Lauře patří mé velké díky.“

„A ještě poslední otázka. Co bys chtěla vzkázat někomu, kdo se na Gymnázium Ludka Pika zrovna hlásí?“

„Řekla bych mu hodně štěstí, ať to zvládne.“

„Moc děkuji za rozhovor. Moc jsem si popovídáníčko s tebou užila.“

„No já taky děkuji za možnost, že jsem si s tebou mohla povídat.“

Kateřina Petrásková,
6.E

Markéta Fegová,
8.L

COMIC-CON

PRAHA 2026

Comic-con láká fanoušky popkultury na svůj bohatý program a vzácné hosty. Jsou to lidé, kvůli kterým stojí za zvážení budoucí účast na některém comic-conu. Ptáte se proč? A jaký doopravdy byl letošní ročník Comic-con Prague?

Jako cosplayer jsem akci zažila z úplně jiné perspektivy. Když necháte ožít fiktivní postavu, stanete se magnetem na fanoušky. Můžete se tak jednoduše seznámit s různými lidmi a v některých případech si najít i přátele. Já jsem takto poznala spoustu dobrých kamarádů, zejména Lexi, díky které jsem si comic-con užila o to víc. Vždy je lepší jít na tak velkou akci ve dvou nebo v partě. Pokud ale nemáte s kým jít, nezoufejte. Na comic-conu jde seznamování samo.

Co na comic-conu dělat? Samozřejmě sledovat program, ale pokud vás neosloví, najdete zde mnoho jiných aktivit. Po celý den jsou pro návštěvníky připravené soutěže a workshopy. Také si můžete zahrát a vyzkoušet různé hry ať už počítačové, nebo deskové. A především po celém volném prostoru můžete, jako já, žasnout nad šikovností a kreativitou tvůrců, kteří ve stáncích nabízejí své autorské výtvary. Přestože majitelé těchto stánků prodávají mnoho krásných předmětů, to nejkrásnější jsem uviděla úplně u jiného druhu stánku.

Možná vás zajímá, co bylo tak krásné? Ráda vám to prozradím – byla to fronta. Fronta ke stánku patřící Nadaci pro transplantaci kostní dřeně.

Zdraví máme každý jenom jedno. Chci na vás proto apelovat, abyste na to své opravdu dbali. A to zejména na akcích, jako je tato. Bohužel jsem byla svědkem mnoha nevolností. Dokonce i já jsem se v jednom momentu cítila velmi špatně. Pokud tedy vyrazíte na comic-con, nepodceňujte pitný režim a také se nezapomeňte najíst. U některých stánků lze dostat jídlo i zadarmo.

Co jsem si na comic-conu užila nejvíce? Jednoznačně improvizovanou party u eskalátorů, kde jsem si mohla zatančit s Janem Ptáčkem z Pirkštejna, nebo velké focení cosplayerů a také soutěž Prago cosplay.

Doufám, že se na příštím comic-conu potkáme!

EXPO JAPAN 2025

V rámci projektu **DRESS UP & STAY HOME** dva studenti našeho gymnázia navštívili světovou výstavu **EXPO 2025** v Japonsku. Světová výstava (EXPO) je událostí, která spojuje inovátory z celého světa ve snaze vyřešit problémy globálního měřítko. Světové výstavy se do historie zapsaly ikonickými stavbami, jako například Eiffelovou věží či Atomiem.

Exkurze do Japonska se konala v létě loňského roku. Zúčastnili se jí Martina Vítovcová a Pavel Jelínek. Zpět do České republiky si přivezli spoustu zajímavých zážitků. Pár z nich najdete níže v článku.

Martina Vítovcová, 8.L

Na jaký zážitek z Japonska už nikdy nezapomeneš?

Rozhodně na náš večerní výlet na Tokyo Tower, vyhlídkovou věž uprostřed Tokia. Cestou k ní jsme dokonce potkali našeho pana prezidenta Petra Pavla, který tou dobou byl v Japonsku na zahraniční cestě. S kamarády jsme si zaplatili výjezd až úplně nahoru a nápad jít právě v noci se vyplatil, město neskutečně svítilo, vypadalo nekonečně. Nikdy na tento pocit nezapomenu. Člověk si najednou přijde tak malý, jako by jeho problémy najednou byly ty tam. Ten výhled vás úplně pohltí, pokud někdy do Tokia vyrazíte, určitě se tam vydejte a vyjeďte až nahoru!

Co je zbytečné brát si sebou do kufru do Japonska?

Do Japonska vám budou stačit pouze 3 věci – pas, peníze a mobil. Jinak se tam všechno dá koupit za ceny přijatelnější než u nás a navíc často ve vyšší kvalitě. Hotely jsou vybavené vším, co byste mohli potřebovat, samozřejmě je pyžamo, pleťová maska, bačkory, ale třeba i kartáček na zuby a pasta. V místních „sámoškách“, nazývaných konbini, které jsou doslova na každém rohu, seženete všechno, co byste si mohli přát. Do obchodu Don Quijote pak na konci výletu vyražte utratit vaše zbývající úspory a staňte se obětí tax-free shoppingu (turisté na některé položky neplatí daň).

Co pro tebe bylo nejtěžší v celém projektu EXPO?

Asi nejtěžší pro mě bylo udělat ten první krok a vystoupit ze své komfortní zóny. Šla jsem do toho s tím, že miluji cestování a do Japonska jsem se chtěla podívat vždycky. Pak mi ale došlo, že tam jedu se skupinou lidí, které vlastně vůbec neznám. Naštěstí celá naše skupina byla složená z úžasných, milých a inspirativních lidí, přišlo mi jako bychom byli staří známí. Celkově, vydat se přes kus světa, do jisté míry úplně sám, je v takhle mladém věku určitě velká výzva. Já ale věřím, že jsou to právě tyto momenty, kdy vystoupíme ze své bubliny a komfortní zóny, které nás posouvají dál.

Co bys doporučila někomu, kdo se chystá do Japonska vyrazit?

Určitě si svoji cestu naplánovat, nebo si alespoň udělat seznam toho, co chcete stihnout. Musím říct, že jsem nebyla připravená na to, kolik se tam toho dá vidět. V samotném Tokyu byste mohli být měsíc a stejně byste neobešli všechna zajímavá místa. Dále se naučit některým pravidlům japonské kultury, a tím jako turista projevít respekt. V Japonsku je zvykem se klanět, když chcete někomu poděkovat či vzdát úctu. Rýže je pro ně posvátná a je krajně neslušné ba jen zrnko nechat na talíři. A pár japonských frází také škodí, i když vám vlastně stačí jen jedna – **arigató gozaimasu!** (děkuji mockrát).

Pavel Jelínek, 7.L

Proč jsi se začal učit Japonsky a kdy?

Japonsky jsem se začal učit zhruba před dvěma lety z prostého důvodu – rád jsem četl mangu (japonské komiksy). Začal jsem mít zájem o další prvky japonské kultury, a tak jsem se přes aplikaci HeyJapan začal učit první abecedu (Japonština totiž používá tři různé abecedy). Všiml jsem si, že mi to jde, a tak jsem pokračoval...

Co se ti v Japonsku moc nelíbilo?

Moje odpověď bude asi překvapivá, ale trochu mě zklamalo Tokio. Nebylo špatné, nicméně je to pořád město jako každé jiné. Luxusní čtvrti, obytné čtvrti a velké množství obchodních domů. Na mé cestě jsem se spíše soustředil na památky, kterých bylo více v oblasti Kansai. To ovšem neznamená, že v Tokiu žádné nejsou. Největší dojem na mě zanechal chrám Sensó-dži v čtvrti Asakusa.

Na jaký zážitek z Japonska už nikdy nezapomeneš?

Určitě nezapomenu na výlet do města Nara, který byl součástí celodenní výzvy projet tři nejvýznamnější města oblasti Kansai. Nara je známá především pro jelínky, kteří se mohou volně pohybovat v Nara Parku. Jsou doslova kouzelní a právě kontakt s nimi byl mým největším zážitkem. Mohli jsme si totiž koupit krmivo, pro ně určené, a krmit je přímo z ruky.

Jak ti chutnalo japonské jídlo? Jaké jsou jejich speciality kromě sushi?

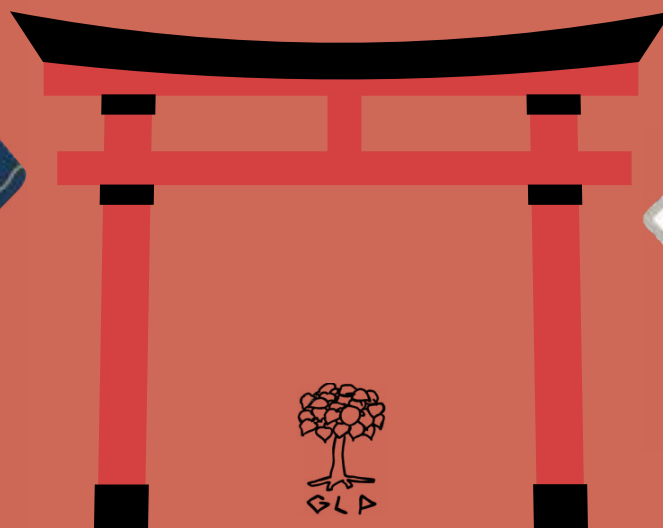
Japonské jídlo bylo skvělé, nicméně po celém týdnu poctivých ramenů, které zasytí člověka na celý den, jsem už raději volil italskou restauraci Pronto nebo Mekáč. Poslední den jsem si stejně ale dal sushi v restauraci *Sushiro* (prosím postavte to i v Česku!). Mezi méně známé speciality patří třeba melounová soda s vanilkovou zmrzlinou a třešničkou.

Zdánlivě šílená kombinace, která se ukázala být velmi chutnou a osvěžující.

Projekt **DRESS UP & STAY HOME** ale neskončil výjezdem do Japonska. Martina společně s Pavlem si po návratu domů pro studenty našeho gymnázia připravili zajímavou prezentaci. Na začátku prosince se v Techmánii konala konference společných prezentací účastníků projektu. Pavel Jelínek měl velmi inspirativní workshop o základech Japonštiny a Martina Vítovcová se zúčastnila diskuze na téma zdraví.

Charlotte Pavelková, 7.L

Jaké je čtyřleté gymnázium?

Všichni mi odjakživa kladli na srdce, jak čtyři roky mezi základní a vysokou školou budou nejrychlejší roky mého života. To zatím posoudit nedokážu, ale na 100 % utekly rychleji, než bych si přála.

1. září 2022, když jsem k nám do školy přišla poprvé a hned jsem se stihla ztratit při cestě od hlavního vchodu do naší třídy, jsem měla stále naivní představu, že si během následujících let udělám jasno o své budoucnosti a odklad výběru mého životního směru se vyplatí. Jasný směr stále nemám, ale s naprostou jistotou mohu říct, že špatné rozhodnutí jsem pár let nazpět neudělala, přestože jsem ještě večer před odevzdáním přihlášky nevěděla kam jít a propadala panice.

Za ty roky jsem si udělala plno vzpomínek, které se mi vryly hluboko do paměti a vždy mi vykouzlí úsměv na rtech. Nikdy nezapomenu na výraz paní učitelky Sirotkové, potom co si uvědomila, že se nikdo z nás na zkoušení z fyziky opět nenaučil a jednotka látkového množství je podle nás komár. Ale přece jen mi v jedné věci hodiny fyziky pomohly.

Uvědomila jsem si, že s fyzikou už nechci mít nic společného, a tak mi nedělalo problém paní učitelce slíbit, že nikdy nebudu dělat nic s elektřinou, protože by to mohlo ohrozit pár lidských životů. Měla jsem radost, protože se mi zúžil nekonečný seznam, z kterého si mám vybrat svou budoucnost.

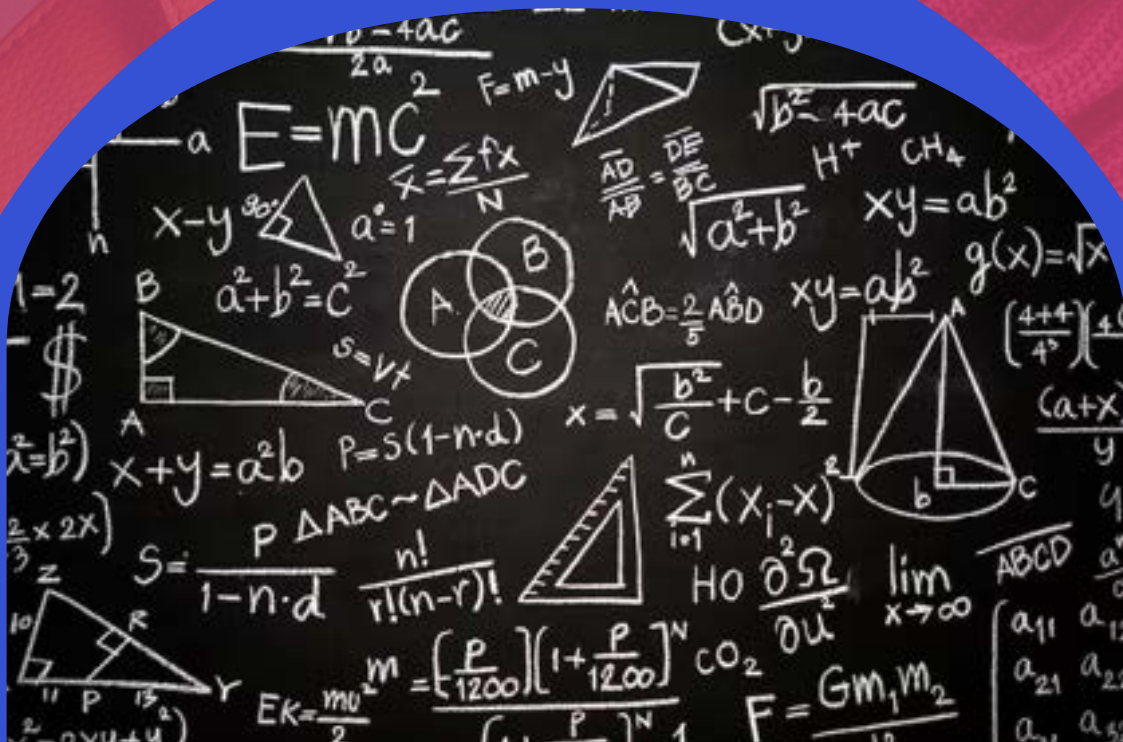
Vzpomínka, která s jistotou vykouzlí úsměv na tváři všem z našeho ročníku, je zájezd do Španělska. Pocit volnosti, západy sluníčka a závist těch, kteří museli zůstat ve škole, dokázaly zastínit i těch pár překážek, kterým jsme museli čelit. Například ementál na pizze.

Na mnoho překážek jsme narazili i na vodáckém kurzu, kde se nás pár málem utopilo a následně čelilo začínajícím omrzlinám, ale společné trauma spojuje a my si díky tomu byli zas o chlup blíž.

Po těchto a mnohých dalších zážitcích, které si raději nechám pro sebe, už nastal náš poslední společný rok a my se naplno opřeli do plánování maturitního plesu. Kdyby neexistovaly ankety na třídní skupině, vůbec by se neuskutečnil, protože domluva jednácti lidí je ještě těžší, než jsme si představovali. Nakonec, i přes všechny nadávky a rozpory, jsme byli schopni 21. 11. 2025 přivítat hosty v Měšťanské besedě. Všechny křivdy mezi námi jako kdyby ten večer neexistovaly a my se jen smáli od ucha k uchu. K velkému překvapení všech jsme se v pondělí do lavic dostavili v plném počtu a mohli se zasmát nad tím, jakou jsme měli krušnou sobotu, někdo i neděli.

Je hořkosladké si připomínat krásné zážitky a přitom mít na paměti, že za pár měsíců naše společná cesta končí a my se každý vydáme jiným směrem. Už se nebudeme po víkendu scházet ve třídě, nebudeme společně nadávat na spánkový deficit a ani už nebudeme netrpělivě vyhlížet další pátek. Jak paradoxní je, že pokaždé, co usedneme do autobusu směr škola, se už těšíme pryč a najednou se nám bude stýskat i po těch tvrdých dřevěných židlích, díky kterým jsem přišla o polovinu vlasů.

A tak všem mladším ročníkům kladu na srdce, aby se nebály svůj zbývající čas na této škole užívat naplno a vážily si společných chvílí, protože vzorečky a letopočty vám z hlavy odejdou hned po testu, ale zážitky spojené s tímto místem zůstanou na věky a já věřím, že vás jednou zahřejí u srdíčka stejně jako mě.

P. S. Tímto článkem nikoho nenabádám k podceňování učiva a zanedbávání přípravy na testy a zkoušení;)

Entrevista

con ex alumno

Sárou Jakoubkouvou

Sára Jakoubková es una exalumna del instituto Ludka Pika que este año decidió estudiar en una universidad en Lima, en Perú. Tuve la oportunidad de hacerle algunas preguntas sobre Perú, la universidad y otras experiencias.

¿Cuál es tu recuerdo favorito de la época en que estudiabas en el gimnasio?

Me gusta recordar el concurso anual de cocina. Cada año nos poníamos de acuerdo con mis compañeros y la noche antes del concurso cocinábamos en casa de uno de nosotros. Así aprendimos a preparar platos típicos españoles, como la tortilla de patatas. Con una compañera perfeccionamos la receta de este plato y cada año quedábamos entre los tres primeros puestos.

¿Recomendarías algo a los estudiantes actuales del gimnasio?

Si estás en la sección española, sin duda recomiendo participar en el teatro en español. Si hay un lugar donde realmente empecé a hablar con más soltura, fue precisamente allí. Recuerdo que gracias al teatro aprendí muchas expresiones que luego me sirvieron en muchas situaciones, incluso en los exámenes DELE. Por eso, mirando atrás, estoy muy agradecida por todos los viajes y estancias en el extranjero, especialmente los que fueron a España. Gracias a ellos hice amigos en Valencia y tuve la oportunidad de hablar español con jóvenes de mi edad.

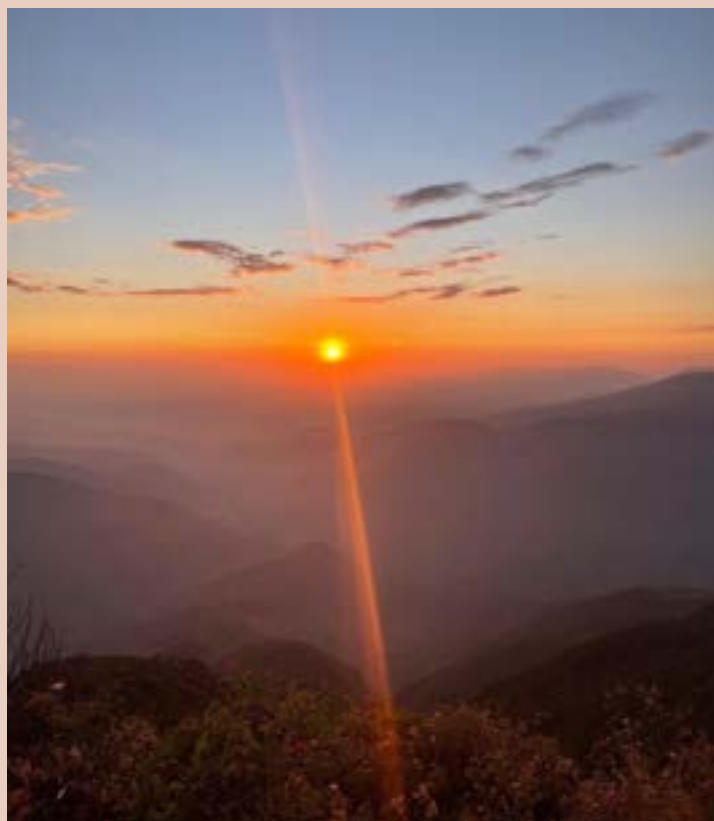
Perú y la República Checa son países completamente diferentes.

¿Cómo compararías la vida y los estudios en la República Checa y en Perú?

Por mi propia experiencia, puedo comparar cómo funciona la universidad en Perú en comparación con Chequia. Desde mi punto de vista, aquí se parece más a la escuela secundaria que la universidad, porque en todos los cursos a los que asistía la asistencia era obligatoria. Se puede faltar aproximadamente entre un 25 y un 30%. Además, no había un período de exámenes propiamente dicho, sino solo evaluaciones continuas, lo que también se parece más a la secundaria. A diferencia de la universidad en Chequia, donde el estudio es más individual, aquí se pone énfasis en trabajos en grupo, tareas continuas y presentaciones. En cuanto a la vida cotidiana, es la primera vez que vivo durante un período largo en una ciudad tan grande.

Lima tiene más de 10 millones de habitantes y puede ser muy caótica. El transporte público como lo conocemos en Europa no existe aquí. En el pasado, había tranvías en la ciudad, pero con el crecimiento del sector automovilístico, lamentablemente se eliminaron, por lo que actualmente el transporte se basa en taxis o autobuses.

Los autobuses tienen algunas paradas, pero en general se pueden detener prácticamente en cualquier lugar: basta con hacer señas y preguntar si van en la dirección deseada.

La mayoría son autobuses muy viejos y llenos de gente, y tuve que acostumbrarme a que un trayecto no dura 30 minutos, sino incluso dos horas, porque las calles suelen estar congestionadas. Tampoco hay metro. Lo único parecido es el llamado Metropolitano, un autobús que tiene su propio carril. Sin embargo, no me resultó muy útil, porque no tiene un horario fijo, así que nunca se sabe exactamente cuándo llegará un autobús. Además, siempre está muy lleno de gente. Por eso, finalmente opté por la bicicleta que compré al inicio de mi estancia.

Incluso después de seis meses, me parece la opción más fácil, aunque mis amigos me desanimaban mucho, sobre todo por el tráfico.

De todos modos, llego a todos lados más rápido, no tengo que preocuparme por esperar, hacer transbordos, empujarme entre otros pasajeros y además conozco más la ciudad, porque uso rutas donde casi no pasan autobuses. En cuanto a la vida diaria, me gusta que muchas cosas se puedan comprar en la calle. Hay muchos mercados donde se pueden conseguir frutas, carne, verduras y todo lo que uno necesita más barato que en un supermercado.

Además, de esta manera tengo más contacto con la gente local. Lo que encuentro agradable aquí como estudiante son los menús del día, que cuestan entre 60 y 120 coronas checas e incluyen entrada, plato principal y bebida, y a veces un pequeño postre. Lo bueno es que se pueden comprar mientras estén disponibles, porque no tienen un límite de tiempo, como suele pasar en Chequia.

¿A qué universidad entraste después de terminar en el instituto y qué decidiste estudiar?

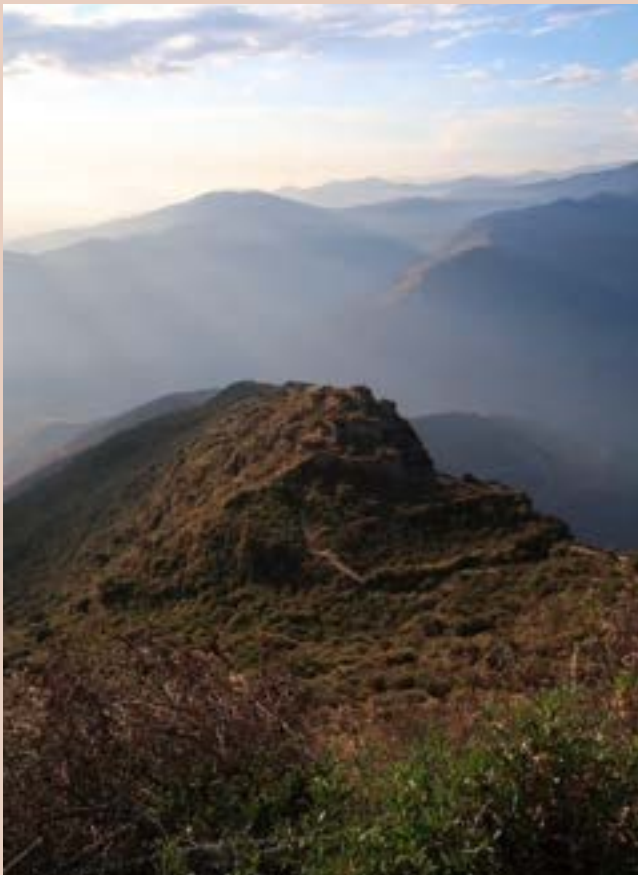
Después del instituto decidí irme a Praga y estudiar Hispanística en la universidad de Carlos, concretamente en la Facultad de Filosofía. Quería mantener y mejorar mi español, que aprendí gracias a la sección bilingüe. Además, siempre me gustó la biología, así que, aparte de Hispanística, también empecé a estudiar profesorado de biología en la Facultad de pedagogía,

-en la universidad de Carlos, para poder enseñar en el futuro esta combinación poco habitual.

¿A dónde suelen ir los estudiantes peruanos para divertirse?

Creo que la forma en que los estudiantes pasan su tiempo libre aquí no es tan diferente de la de los estudiantes checos. A menudo salen por la noche, por ejemplo a bares, y se reúnen en barrios como Miraflores o Barranco, donde hay muchos restaurantes, bares y otros lugares para encontrarse.

Como Lima está situada junto al océano, también existe la posibilidad de practicar surf, así que es otra forma en que los estudiantes pasan su tiempo libre. A diferencia de Chequia, aquí se baila mucho. Es posible ir tanto a escuelas de baile como salir por la noche a diferentes locales para bailar bailes latinoamericanos. Además, como aquí generalmente hace más calor, la gente suele pasar mucho tiempo libre al aire libre, por ejemplo en parques, de los que Lima tiene bastantes.

¿Qué fiestas se celebran en Perú y no en nuestro país?

En Perú se celebran varias fiestas que en Chequia no tenemos. Los peruanos son en general bastante creyentes y la religión forma parte de la vida cotidiana. Varias veces vi procesiones de personas que llevaban la imagen de algún santo y caminaban por las calles de la ciudad.

Este tipo de procesión siempre iba acompañada de música y participaba mucha gente. Una fiesta interesante es Inti Raymi, que es una tradicional fiesta inca del sol que se celebra en el solsticio de invierno (que en el hemisferio sur ocurre en junio). A través de esta celebración, la gente recuerda la cultura original, para la cual esta fiesta simbolizaba la renovación y el comienzo de un nuevo año.

¿Hay algo que te haya sorprendido de la vida en Perú?

Puedo hablar principalmente de la vida en Lima, donde paso la mayor parte del tiempo. Debido a su tamaño, Lima es muy diversa y los distintos barrios se diferencian bastante entre sí. Para vivir elegí Miraflores, una de las zonas más seguras y tranquilas. Sin embargo, aquí es muy fácil llegar a barrios que parecen de un mundo completamente distinto.

En las calles de repente aparece mucha basura y, a primera vista, la gente allí es claramente más pobre. Allí se puede encontrar a personas que, por ejemplo, se ganan la vida recogiendo botellas de plástico vacías, por las que reciben al menos algo de dinero. En general, la gran desigualdad social, de la que a veces oímos hablar en los medios, es algo que aquí me impacta mucho. Además, la naturaleza aquí sigue sorprendiéndome, porque Perú es un país enorme y tiene tanto océano como montañas y selva.

Cada una de estas partes es increíblemente diferente y específica, ya sea por la naturaleza mencionada o por la gente. Para quienes les gusta hacer senderismo en la montaña, hay muchas posibilidades.

Yo misma hice una caminata gracias a la cual se puede llegar a Machu Picchu. Pasé cuatro días en el camino y tuve la oportunidad de recorrer un hermoso paisaje montañoso. También estuve una semana en la selva.

Fui allí al comienzo de la temporada de lluvias, así que tuve la oportunidad de navegar por el río Amazonas y ver cómo su nivel subía cada día. Observé delfines rosados, distintos tipos de monos y aves, y probé frutas y peces que hasta entonces no conocía, así como, por ejemplo, gusanos, uno de los muchos alimentos desconocidos para nosotros con los que uno se puede encontrar en la selva.

Johana Šmídová, 2.E

Rozhovor

s bývalou studentkou

Sárou Jakoubkovou

Sára Jakoubková je bývalá studentka Gymnázia Ludka Pika, která se tento rok rozhodla studovat na univerzitě v Limě v Peru. Měla jsem tu možnost, zeptat se jí na pár otázek ohledně Peru, univerzity a dalších zážitků.

Jaká je tvá oblíbená vzpomínka z dob, kdy jsi studovala na gymnáziu?

Ráda vzpomínám na každoroční kuchařskou soutěž. Pokaždé jsme se domluvili se spolužáky a večer před soutěží vařili u jednoho z nás. Naučili jsme se připravovat typická španělská jídla, jako je tortilla de patatas. Recept na tohle jídlo jsme si se spolužačkou vymazlily a pokaždé jsme se umístily na jednom z prvních tří míst.

Doporučila bys něco aktuálním studentům gymnázia?

Pokud jste na španělské sekci, tak určitě doporučuji chodit na španělské divadlo. Jestli jsem se někde dobře rozmluvila, tak to bylo právě tam. Pamatuji si, že jsem se díky divadlu naučila spoustu frází, co se mi pak hodily všude možně, třeba i při zkouškách DELE. Také jsem zpětně velmi vděčná za všechny možné výjezdy, zejména ty do Španělska. Získala jsem skrze ně kamarády ve Valencii a možnost mluvit španělsky s vrstevníky.

Peru a Česko jsou zcela odlišné země, jak bys porovнала život či studium v Peru a Česku?

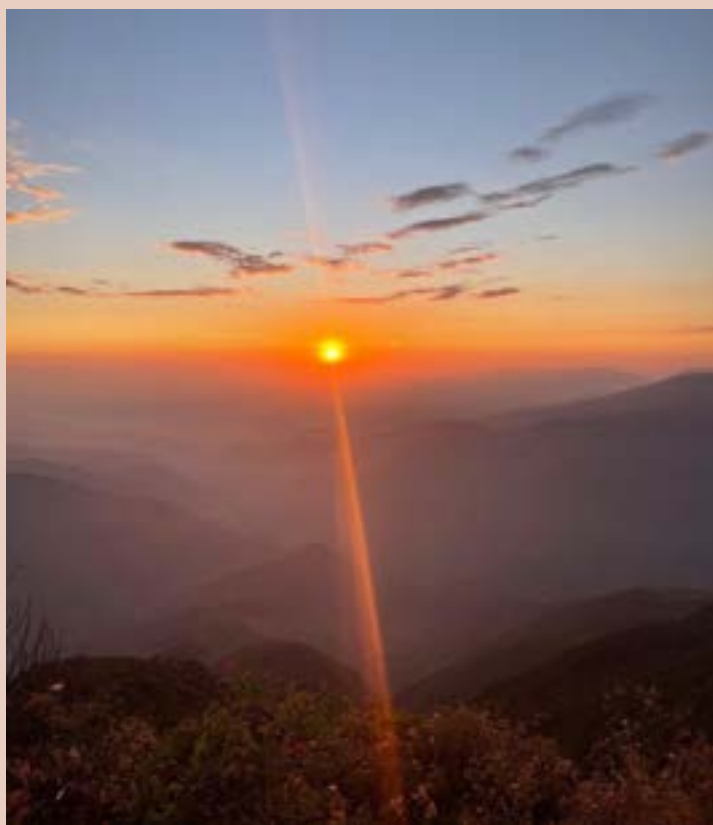
Z vlastní zkušenosti můžu porovnat, jak funguje vysoká škola v Peru oproti Česku.

V Peru jsme neměli vyloženě zkouškové období, ale spíš jen průběžné testy, což se více podobá střední škole. Oproti vysoké v Česku, kde je studium více individuální, se tady klade důraz na skupinové práce, průběžné úkoly a prezentace. Co se týče života, tady je to poprvé, co na nějakou delší dobu bydlím v tak velkém městě. Lima má přes 10 milionů obyvatel a umí být hodně chaotická. Hromadná doprava, jak ji známe v Evropě, tady neexistuje.

V minulosti ve městě jezdila tramvaj, ale s rozrůstajícím se automobilovým průmyslem se s ní bohužel rozloučili, takže aktuálně je tady doprava založena na taxících nebo autobusech. Autobusy mají nějaké zastávky, ale obecně platí, že si je člověk může zastavit prakticky kdekoliv – stačí mávnout, zeptat se, jestli jede směrem, který člověk chce, a je to. Jsou to většinou hodně staré autobusy plné lidí a já jsem si musela zvyknout, že cesta netrvá 30 minut, ale klidně dvě hodiny.

Silnice jsou totiž často ucpané. Nemají tady ani metro, jediné, co se mu podobá, je takzvaný Metropolitano, což je autobus, který má svůj vlastní pruh. Metropolitano se mi ale moc neosvědčil, protože nemá fixní řád, takže není jasné, kdy přesně nějaký autobus přijede. Kromě toho je vždycky neskutečně plný lidí.

Já jsem tady proto nakonec zvolila variantu kola, které jsem si koupila na začátku pobytu. Tohle řešení mi přijde i po půl roce jako nejsnadnější, přestože mě od něj kamarádi hodně odrazovali, právě kvůli provozu.

Nakonec se ale všude dostanu rychleji, nemusím řešit čekání, přestupy, tlačení se s ostatními cestujícími a ještě k tomu město víc poznávám, protože používám trasy, kde často žádné autobusy nejezdí. Co se týče běžného života, tak se mi líbí, že hodně věcí se tady dá koupit na ulici – všude je spousta trhů, kde se dá levněji než v supermarketu sehnat různé ovoce, maso, zelenina, prostě všechno, co člověk potřebuje. Také se tímhle způsobem dostanu víc do kontaktu s místními lidmi. Co je tady pro mě jako pro studenta příjemné, jsou denní menu, která stojí v přepočtu od 60 do 120 korun a zahrnují předkrm, hlavní jídlo a pití (občas i nějaký malý dezert).

Skvělé je i to, že je možné si ho koupit dokud se nevyprodá, protože není časově ohraničené, jak to bývá v Česku.

Na jakou univerzitu jsi nastoupila po dokončení gymnázia a co jsi se rozhodla studovat?

Po gymplu jsem se rozhodla odjet do Prahy a studovat hispanistiku na Karlově univerzitě, konkrétně na filozofické fakultě. Chtěla jsem si udržet a zlepšit španělštinu, kterou jsem se díky bilingvní sekci naučila.

Mimo to mě ale vždycky bavila biologie, takže kromě hispanistiky jsem nastoupila i na učitelství biologie na pedagogické fakultě, abych v budoucnu mohla učit tuhle trochu nezvyklou kombinaci.

Kam se chodí peruánští studenti bavit?

Myslím si, že způsob, jakým tady studenti tráví volný čas, se tolik od českých studentů neliší. Často chodí večer ven, například do barů. Scházejí se ve čtvrtích, jako jsou Miraflores nebo Barranco, kde je hodně restaurací, barů a dalších míst k setkávání. Tím, že Lima leží u oceánu, je tady také možnost surfování, takže to je další způsob, jakým se studenti baví. Oproti Česku se tady hodně tancuje – je možné chodit jak do tanečních škol, tak večer do různých podniků tančit latinskoamerické tance. A tím, že je tady obecně tepleji, tráví lidé často volný čas venku, například v parcích, kterých má Lima poměrně hodně.

Jaké svátky se slaví v Peru a u nás ne?

V Peru se slaví několik svátků, které u nás v Česku nemáme. Peruánci jsou obecně hodně věřící a náboženství je tady součástí běžného života, často se proto konají různé náboženské slavnosti a průvody. Několikrát jsem viděla průvod lidí, kteří nesli obraz nějakého svatého a procházeli ulicemi města. Takový průvod byl vždy doprovázen hudbou a účastnilo se ho hodně lidí.

Zajímavý zdejší svátek je Inti Raymi, což je tradiční incký svátek slunce, který se slaví na zimní slunovrat (ten je na jižní polokouli v červnu). Lidé si skrze něj připomínají původní kulturu, pro kterou tento svátek symbolizoval obnovení a znamenal začátek nového kalendářního roku.

Je něco co tě na životě v Peru překvapilo?

Opět můžu mluvit hlavně o životě v Limě, kde trávím nejvíc času. Lima je díky své velikosti hodně různorodá a výrazně se od sebe liší jednotlivé čtvrti. Na bydlení jsem zvolila Miraflores, jednu z nejbezpečnějších a klidnějších částí. Člověk se tady ale velmi snadno dostane do čtvrtí, které vypadají, jako by byly z úplně jiného světa.

Na ulicích se najednou objeví spousta odpadků a lidé jsou tam na první pohled výrazně chudší. Je možné potkat lidi, kteří si vydělávají například sběrem prázdných PET lahví, za které dostávají alespoň nějaké peníze. Velká sociální nerovnost, o které člověk slyší v médiích, je něco, co mě tady hodně zasahuje.

Mimo to mě tady pořád překvapuje příroda, protože Peru je obrovská země a má jak oceán, tak hory, tak prales. Každá z těchto částí je neskutečně odlišná a specifická, ať už se jedná o zmíněnou přírodu, nebo o lidi. Pro ty, kteří rádi chodí po horách, je tady celkem velká možnost treků. Já sama jsem šla jeden, díky kterému se člověk dostane k Machu Picchu. Strávila jsem tak čtyři dny na cestě a měla možnost procházet nádhernou místní hornatou krajinou.

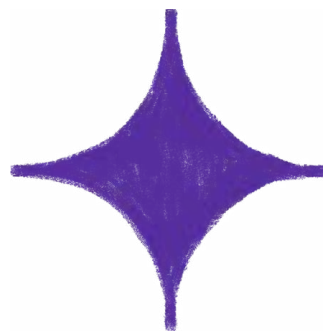
Na necelý týden jsem také byla v pralese. Jela jsem tam na začátku období dešťů, takže jsem měla možnost plout po Amazonce a vidět, jak se každým dnem zvyšuje její hladina. Pozorovala jsem růžové delfíny, různé druhy opic a ptactva, ochutnala jsem pro mě do té doby neznámé ovoce a ryby, ale také například červy – jedno z mnoha pro nás neznámých jídel, se kterými se člověk v pralese může setkat.

Johana Šmídová, 2.E

Kolektiv autorů

Lenka Šuchmannová
Karolína Mikšovská
Hana Krblichová
Charlotte Pavelková
Markéta Fegová
Nathaly Knoppová
Johana Šmídová
Amélie Duspívová
Helena Boubínová

Učitelské zastoupení

Seila Morras Moreno
Zbyšek Hodaň
Petr Bergl

Členové redakce

Amélie Duspívová - šéfredaktorka
Charlotte Pavelková - zástupce šéfredaktorky
Markéta Fegová - zástupce šéfredaktorky
Zbyšek Hodaň
Nela Netušilová
Barbora Sujová
Nikola Spurná

Grafika

Charlotte Pavelková
Martina Vítovcová
Markéta Hacková

GLA

Gymnázium Luďka Píka